

Így élünk...

„Fejesugrás”
az örömbé

Nicolás (Chile)

Nyaranta gyakran elmegyek a nagymamámhoz. Van egy nagy medencéjük, ahová elhívhatom a barátaimat.

Amikor találkozunk, egy gyors puszival üdvözlöm, azután már megyek is tovább. Nem szeretek az idősekkel lenni!

Egy nap azonban éreztem, hogy jobban kell őt szeretnem. Így, amikor újra elmentem hozzá, ahelyett, hogy siettem volna a medencébe, velem maradtam és kérdezgettem őt az életéről. Én lepődtem meg a legjobban, hogy egyáltalán nem unatkoztam!

Búcsúzásokor a puszi, amit adtam, már egészen mást jelentett, mint előtte. Nagy öröm volt bennem!

TÖREKSZEM

MEGOSZTANI

MÁSOKKAL

AZ ÖRÖMÜKET

ÉS A FÁJDALMUKAT

AZ ÉLET IGÉJE | 04

„Mindenkinek mindene lettem”

(1 Kor 9, 22)

Pál apostol a korintusi közösségnek írja ezt a mondatot, hogy megmagyarázza miért viselkedik alázatosan azokkal a keresztényekkel, akik kétségbe vonják vagy tagadják apostol voltát.

Hogy tanúságot tegyen, inkább „mindenki szolgájává” válik. Szolidaritást vállal mindenkivel, egy lesz közülük, hogy eljuttassa hozzájuk az evangélium újdonságát.

Nem áztatja magát, nem vár diadalt, mert tudja, hogy csak néhányan fognak válaszolni szeretetére, mégis mindenkit szeret, mindenki szolgálatára áll, ahogy az Úr példáján látta.

„Egygé válni és mindent megosztani”

Chiara Lubich a „szeretet művészetének” nevezi az „eggyé válást”, ezt írja:

„Ha valaki sír, sírjunk vele. Ha nevet, örüljünk vele. Így megoszthatjuk egymással a keresztet, hogy több vállra nehezdedjen, és megsokszorozódik az öröm, mert sok szív részesedik benne. [...] Válgjunk egygé a felebaráttal Jézus iránti szeretetből, Jézus szeretetével, mígnem a felebarát is, a bennünk lévő isteni szeretettől édesen megsebezve egygé akar majd válni velünk, és kölcsönösen segíteni kezdjük egymást, megosztjuk álmainkat, terveinket, érzéseinket.

Ez az evangéliumi meghívás nem azt kívánja, hogy lemondjunk saját meggyőződésünkről és kritika nélkül elfogadjuk a másik minden cselekedetét, mintha nem lenne saját életstílusunk vagy saját elképzelésünk.

Az egygé válás, ha megpróbálunk belebújni a másik bőrébe, nem a gyengeség jele, nem nyugodt, békés együttélésre törekvés, hanem egy szabad és szolgálatkész ember megnyilvánulása, amihez bátorságra és határozottságra van szükség.

„Válgjunk egygé” tehát, hogy mindenkit segítsünk növekedni a szeretetben, és így hozzájáruljunk az egyetemes testvériség megvalósulásához, ez Isten álma az emberiségről, Jézus az életét adta ezért.

„Ma mielőtt ítélnék,
előbb megpróbálom...
a másik helyébe képzelni
magam.”